

En sannferdig kjærlighetsvise

Nedtegnet av Lindeman i 1870 etter Juliane Persdatter i Sørum

Skillingstrykk «forfattet av en fattig pike ved navn Anne Rolfsdatter i Ravne Sogn».

En ting jeg deg beder min elskende sjel,
bedrag ei din kjæreste der går deg ei vel.
Enskjønt jeg er fattig og ringe av stand
thi lykken så snarlig forandre seg kan.

Jeg haver ei rikdom ei gods eller gull,
jeg er iblant eder en fremmed vill fugl,
jeg er ibland eder en fremmed gjest
men Herren meg hjelper han kjenner meg
best.

En skaper vil have det ved du vel selv
han deler sin gave til hvem som han vil,
den rikdom du haver deg Herren har givet
når han det gjentaker hva kaller du dit.

Jeg har deg påminnet med sukk og med gråt
men jeg er for ringe det kan jeg forstå.
Du svarer før vil du oppgive din ånd,
før du noge nannen vil love din hånd.

Mitt trofaste hjerte du lenge har hatt,
ditt hjerte ei haver seg festet så hårdt.
At aldrig ei nogen kan bedre formå
før døden meg tvinger og ånden oppgår.

Jeg gjerne vil ønske det over enhver
Gud fader han unne dem den har kjær,
som den monne elske av hjerte og munn
så lenge den lever til ytterste stund.

Tror du ei at Herren på regning har satt
de syndige eder som du haver gjort,
på det at du enlig skal leve din tid
før du nogen annen begjærer enn mig.

På det at du aldri skal bygge din tro
men at vi tilsammen i ekteskap bo,
og så at vi begge skal leve i fred
til døden oss skiller og vi skal av sted.

Hva vil du Gud svare, når tiden går om
og han deg henkaller da for seg til dom
de viktige løfer han krever av deg
som du her i verden utlovede meg.

Thi hadde du bedet til Herren med flid
før du ut av hjertet begjærede mig
og hadde du gået på guds veie og stie
du hadde ei øvet din falskhet mot mig.

Jeg det må bekjenne ei annet jeg kan
enn du er jo rik og av høyere stand,
thi rikdom den er en bedragelig ting
ei annet oss skiller enn jeg er for ring.

De dage er mange de timer er fler,
de tider som kommer som mot oss ler,
thi gledes jeg over at Gud er den mann
som over en faderløs holder sin hand.

Ditt trofaste hjerte du lovede mig
det har du oppfyllet med list og med svik,
men jeg vil til Herren levere min sak
han sannhet frembringer for lyset en dag.

Da du meg innbildte at blive meg tro,
fikk jeg straks fornemme du holdt deg med to,
jeg tenkte du hadde en bedre forstand
enn to at levere ditt hjerte og hand.

Det kan hver begripe som har sin forstand
at ikke to kvinner forliges om en mann
jeg bær i mitt hjerte skjønt sorgen er stor
jeg mener du tenker at giftes med to.

Den ene har penge som hjelpe seg kan
så lenge hun strider hun vinner en gang
thi dine pårørende sige vil så
du henne kan tage, du penge skal få.

Du var ei den første der ble så utro,
men om du en gang har beilet til to,
unnskyldninger kan ikke hjelpe for deg
så snart som Gud lever du sviktet har meg.

Det matrer mitt hjerte det engster mitt mot,
at mange vil sige jeg har deg forgjort,
la verden meg trenge med løgn og fortræd
jeg gleder meg over at Gud sannheten vet.

Vi alle bør bøte hver ut i sin stand
vi tiden kan leve så lykkelig fram
vi kunne omgås hverandre på jord
så kunne vi samles i himmelens kor.

I himmelen har jeg en formynder så god,
han haver meg kjøpt med sin legem og blod,
han trøster mitt hjerte som sorgen har klemt
som du ut i fire år listig har kjent.

Nu vil du forbanne og sige deg fri
at aldri du haver begjæret mig.
Men Herren skal vitne om saken forstår
hans sannhet fremfører når løgnen bak står.

Jeg vet det er mange som hjelpe skal deg
som vil deg unnskyldde du blive skal fri.
Om tusende munne unnskyldde vil deg,
så sant som Gud lever du sviktet har meg.

Du syntes du var en fremfusende kar
men nu har du gjort deg til gåendes narr,
thi du var som reven der listet seg frem,
med løftene søte men tungen var slem.

En venn jeg i himmelen har bedre enn deg
som kalles min Kristus og frelseren blid
der finner jeg glede for all min uro
der får jeg en brudgom som bliver meg tro.

Jeg ondt deg ei unner der Herren selv vet,
skjønt tiden seg heretter ynkelig ter,
jeg glad aldri bliver før sjelen til Gud
henkalles og bliver besmykket til brud.

Jeg gleder meg over at Gud er den mann
som glede for sorg meg igjen give kan.
Thi har jeg min glede i verden forlist
i himmelen er glede der brukes ei list.

Du mener at leve i velstand og prakt,
mens jeg ut i verden er ganske forlatt,
i medens jeg er på den syndige jord,
jeg glemmer visst aldri din falskhet så stor.

Du har et stenhjerte det ser du nu selv
du akter selv ikke din dyrebare sjel,
gud hjelpe deg nu det ser farlige ut
du har deg så ofte forbannet for Gud.

Den skål du meg skjenker drikkes må ut,
mon den skulle være beskikket av Gud,
nei jeg tror ei Herren vil sådant skal skje
at nogen skal falskhet med troen bete.

Jeg må deg ei dømme Gud dømmer selv meg,
men Gud bevare at gjøre slik svik,
vi begge behøve at tenke oss om,
thi det er forsilde når Gud holder dom.

Den visen har diktet har sannhet fremført,
fordi at mitt hjerte av sorgen var rørt.
Jeg gjerne vil sverge for ære og liv
at alt det er sannhet jeg skriver om dig.

Jeg slutter min vise enfoldig og kort,
skjønt mange fortryder jeg dette har gjort.
Men Herren meg hjelper gjør tiden ei lang
så er jeg fornøyet og slutter min sang.